

Svetr. Tak se jmenovalo Ernino tajemství. Milošek ho nesměl najít. Erna měnila úkryty jedenkrát za dva dny. Kdyby Milošek zjistil, že dárek k pětašedesátinám tatínka Rampy zmizel právě její zásluhou, asi by mu pěkně spadla čelist. Mohla svetr prodat kolegovi, ale co kdyby Milošek kolegu v tom svetru uviděl? Byl to netuctový svetr s neobvyklým vzorem. Kdyby to tak Miloškovi došlo! Bože chraň! Erna teď musela být ztraceně bdělá. Protentokrát zamkla svetr do skříňky s čistidly a klíč od skříňky s čistidly zamkla do šuplíku. Klíč od šuplíku by správně měla přinejmenším spolknout, ale na to neměla žaludek. Jednoduše jej strčila do kapsy.

Oblékla si černé elastické kalhoty a šla se do koupelny učesat. Rty přejela jelením lojem (v Kauflandu za 9,90). To byla její jediná kosmetika. Zkoumavě se pozorovala v zrcadle. Byla bledá. V noci špatně spala. Měla příšerný, příšerný sen. Zdálo se jí, že Kristina rodí dědice. Jednoho dědice za druhým. Nekompromisní průvod dědiců slavnostně kráčel městem směrem, který Erně vyrážel dech: směrem k Rampovic baráku. U branky se pochmurný šik zastavil a čekal. Také se dočkal. Rampovi jej bouřlivě uvítali a odměnili veškerým majetkem. I třešňovej sad na Mělnicku jim dali. K dovršení všeho neštěstí Rampa odevzdal peněženku, kde měl pětikilo

a stravenky. Ernu vzbudily vlastní výkřiky. Třeštila oči do tmy a šeptem si opakovala: „Není to pravda. Byl to jen strašlivej sen. Kriste, není to pravda.“

Nervózně se učesala. Necítila se nejlépe. Milošek měl kamaráda. S tím se muselo počítat. Lidé mají kamarády, to je celkem normální. Ona sama taky měla kamarádku, která pašovala z fabriky makrely a známým je prodávala levně. Chtěla jen čtyřicet za kilo. Člověk bez přátel je jako makrela bez vody. Jen se tak plácá a brzy hyne. Milošek pozval kamaráda na kávu a něco ostřejšího, načež se všichni tři měli odebrat do biografu. Milošek hlásil, že už koupil lístky.

Koupil lístky.

Milošek svévolně koupil tři lístky do bio. Milošek si už dělá naprosto, co chce. Je jako neřízená střela. Rozumná řeč s ním není. Neporadí se. Lístek do kina Mír stojí sedmdesát korun. Jeden lístek. Až se jí roztřásla kolena. Milošek zešílel. I kdyby v tom kině dávali cokoli, Erna z toho bude mít houby nebo smrt. I kdyby sám báječný Richard Gere obživil a sestoupil z plátna, s Ernou to nepohne. Leda by došel až k její sedačce a čestně vrátil těch dvě stě deset ká.

Rezignovaně přelila zbytek dezertního vína značky Metropol do prázdné lahve od cinzana, kterou si vyprosila na matce. Dala metropol vychladit nahoru do ledničky. S povzdechem přejela očima zde přítomné atraktivní potraviny a dostala strach, že by je Milošek mohl svévolně nabídnout návštěvě. Jak by tomu zabránila? Ve chvíli, kdy bude mít návštěva lahůdku u nosu, bude již pozdě. Vše bude ztraceno. Začala překotně balit atraktivní potraviny do neatraktivních obalů. Bože, tak málo času měla. Matesy přestěhovala do pytlíku s dětskou krupičkou, gothajský salám opatřila obalem od polohrubé mouky, slaninu umístila do sáčku s nápisem Bobkový list, tatranky zahrabala do hromady brambor, hašlerky ukryla mezi cibuli a ještě je poházela cibulovými slupkami a stroužky česneku. Pak už bylo na všechno pozdě, zvonek neuprosně cinkl, dostavil se Milošek s přítelem Hůrkou. Hůr-

ka se choval vybraně, přinesl hezké květiny, poděkoval za turka a nechtěl cukr. Nalila mu falešné cinzano s průhledným plátkem citronu.

„Nemáme třeba sušenky?“ řekl Milošek a zvedl se, aby se podíval po nějakém občerstvení. Prošmejdil všechno, nenašel nic.

„Sušenky bohužel nemáme,“ odpověděla Erna.

„Byly tady tatranky,“ namítl Milošek.

„Kde by se tady vzaly?“

„Ještě ráno tady byly,“ trval na svém a tvářil se zmateně.

„Ale jdi. Musel ses splést. Popleto.“

„Přísahal bych, že jsem je tady ráno –“

„Nemohls je ráno vidět, protože tu nebyly.“

„Chceš říct, že jsem blázen? Že mám halucinace, které se projevují tak, že vidím tatranky?“

„Kvůli mně si nedělejte starosti,“ ozval se Hůrka. „Nemám hlad.“

„Měli bychom už jít,“ připomněla Erna.

„Zešílel jsem. Vidím tatranky!“ mumlal si Milošek.

V kině to Ernu nebavilo. Pořád musela myslet na těch dvě stě deset korun. Vnitřním zrakem jako by ty peníze viděla: dvoustovku a kovovou desetikorunu. Kde k čertu jsou? Cožpak se k ní už nikdy nevrátí? Bojovala se silným nutkáním zatřást rachitickým Hůrkou (seděl vedle ní a se zaujetím zíral na plátno) a naléhavě zažádat, aby okamžitě zacvakal svůj lístek, i když je tma. Kvůli Miloškovi to nemohla udělat. Posléze dospěla k zoufalému rozhodnutí, že o vrácení peněz požádá Hůrku písemně. Prostě mu pošle dopis, v němž jej zároveň poprosí, aby celou záležitost držel před Miloškem v tajnosti.

V některých ohledech je s Miloškem těžká domluva. V první řadě nikdy nesmí najít svetr. Rovněž by se neměl dovědět o dopise Hůrkovi. Mimoto není možné, aby objevil tatranky zahrabané do brambor.